

Unde ne căutăm fericirea?

Evrei 4.1-13

John Nelson Darby

© SoundWords, Online începând de la: 23.04.2021, Actualizat: 23.04.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Evrei 4.1-13

Evrei 4.1-13: Deci, rămânând o promisiune de a intra în odihna Lui, să ne temem ca nu cumva cineva dintre voi să pară că a rămas în urmă. Pentru că, în adevăr, nouă ni s-a adus vestea bună ca și lor; dar lor, cuvântul pe care l-au auzit nu le-a folosit, negăsind credință în cei care au auzit. Pentru că noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă, după cum a spus: „Așa am jurat în mânia Mea: «Nu vor intra în odihna Mea!»”, deși lucrările erau împlinite de la întemeierea lumii. Pentru că a spus undeva, despre a șaptea zi, astfel: „Și Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Sale”. Și din nou în acest loc: „Nu [dacă] vor intra în odihna Mea!” Deci, fiindcă rămâne ca unii să intre în ea și cei cărora li s-a adus întâi vestea bună n-au intrat din cauza neascultării, El hotărăște din nou o anumită zi, „Astăzi”, spunând în David după atâta timp, după cum s-a spus mai înainte: „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” Pentru că, dacă Iosua le-ar fi dat odihna, n-ar fi vorbit după aceea despre o altă zi. Rămâne deci o odihnă de sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Pentru că cine a intrat în odihna Lui, acela s-a și odihnit de lucrările lui, ca Dumnezeu de ale Sale. Să ne străduim deci să intrăm în odihna aceea, pentru ca nimeni să nu cadă după același exemplu de neascultare. Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii. Și nici o faptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.

Este bine, și totuși într-un anumit sens îngrozitor – permanent îngrozitor pentru carne -, să se știe că noi „avem a face cu Dumnezeu” (Evrei 4.13). Înclinația naturală a inimii este să se desprindă de aceasta și apoi să se teamă și să-i fie frică de prezența lui Dumnezeu (așa cum le este frică copiilor neascultători să întâmpine privirea părinților lor). Însă în orice moment și în orice situație „avem a face” cu Dumnezeu.

Oamenii care sunt mereu în căutarea altor cauze se află în necredință reală; și creștinul credincios – dacă încearcă să se liniștească în împrejurări, pierde din vedere gândul că el „are a face cu Dumnezeu”. Însă ce binecuvântare și ce foloase sunt în conștientizarea că noi avem întotdeauna „a face cu Dumnezeu”!

Dacă noi căutăm fericirea, unde o vom găsi? Unde găsim noi binecuvântarea pe care nimic nu o poate ajunge sau împiedica și nimic nu o poate diminua, în afară de la Dumnezeu? El este nu numai izvorul binecuvântării noastre, ci El este binecuvântarea însăși. Realmente copiilor Lui le-au fost date multe binecuvântări exterioare pe cale, și pe acestea le pot avea chiar și cei neconvertiți; însă puterea, înviorarea și bucuria creștinului credincios este aceasta: el „are a face cu Dumnezeu”. Dumnezeu este izvorul și centrul binecuvântării sale.

Dacă am ajuns să cunoaștem pe Dumnezeu cu adevărat, atunci noi Îl cunoaștem și ca dragoste. Căci noi știm că toate ne vin de la El, chiar dacă noi suntem într-o pustie, unde în afară de împrejurări nimic altceva nu are importanță, și noi înțelegem totul prin dragostea Sa. S-ar putea ca eu să fiu chemat să trec prin trudă, necaz și încercări de tot felul, ca parte a educării divine; dar eu știu că toate acestea vin de la Dumnezeu; vin dintr-un izvor în care eu

mă încred. Prin împrejurări Îl văd pe El, și nimic nu mă poate despărți de dragostea Lui.

Însă acolo unde Dumnezeu este numai puțin cunoscut și unde din această cauză nu este încredere în dragostea Lui, acolo va fi nemulțumire, cărtire și răzvrătire în împrejurările felurite. Într-un astfel de caz conștientizarea „de a avea a face cu Dumnezeu” produce mai mult frică decât bucurie. Ioan spune: „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el” (1 Ioan 4.16).

Nu este bine că noi în diversele împrejurări, în care ne găsim puși, stăm mult timp liniștiți și privim greșelile noastre și judecata asupra lor. Aceasta ar da numai dovada că sufletul nostru nu trăiește deplin în părtășia cu Dumnezeu. Cu ceea ce noi ar trebui să ne preocupăm nu sunt împrejurările, ci ceea ce Dumnezeu intenționează prin acestea.

Conștiința trebuie desigur să fie neliniștită; căci este de asemenea adevărat, că noi „avem a face cu Dumnezeu” în conștiința noastră. Desigur aceasta este foarte folositor, însă nu este chiar așa de plăcut. „Toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4.13). Și cu toate acestea este bine, că nimic nu se poate ascunde de mâna și ochii lui Dumnezeu. Ce fericire este, că El înțelege fiecare gând al inimilor noastre, care ar putea împiedica binecuvântarea sau ar putea deranja părtășia! Ar putea fi un gând ascuns (unul din nenumăratele lucruri care, dacă sunt favorizate, împiedică bucuria noastră în Dumnezeu), care lucrează în inima mea, și eu rămân totuși indiferent față de el; curaj, Dumnezeu trimite o împrejurare care îmi descopere aceasta, cu intenția ca eu să-l înlătur. Nu este aceasta binecuvântare? Împrejurarea nu produce răul, care devine activ; ea lucrează numai pentru ca răul să fie găsit în inimă și descoperit. Începând din momentul în care eu „am a face cu Dumnezeu”, eu sunt capabil să înțeleg răul care se află în mine, ceea ce înainte nu am înțeles, și nici măcar nu am cunoscut existența lui. Dumnezeu face cunoscut gândurile și intențiile inimii noastre; El nu se poate odihni atâta timp cât este prezent ceva care împiedică dragostea pentru El și încrederea noastră în El, mângâierea noastră și bucuria noastră în El. Dacă răul a fost descoperit, atunci toate împrejurările sunt uitate, atunci se vede numai intenția lui Dumnezeu.

Inima omului (de la natură) caută odihnă și o caută pe pământ. Însă aici nu se găsește odihnă pentru sfinți; stă însă scris: „Rămâne deci o odihnă de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evrei 4.9). Această conștientizare aduce o plinătate de bucurie, dar și o plinătate de durere – durere pentru carne, deoarece ea este mereu preocupată să caute aici odihna, și este mereu înșelată -, bucurie pentru duhul, care, având originea în Dumnezeu, nu se poate niciunde odihni, decât numai în Dumnezeu, așa cum s-a spus: „Dacă vor intra în odihna Mea” (Evrei 4.5). Dumnezeu nu Se poate odihni în stricăciunea păcatului. El se poate odihni numai în ceea ce este desăvârșit de sfânt. Și deoarece El, care Se odihnește astfel, este dragoste și ne iubește, El ne face să înțelegem că El vrea să ne ducă în odihna Lui proprie, în propria Sa fericire.

Dacă sufletul a înțeles ce este această odihnă a lui Dumnezeu, dacă inima a fost așezată în ea, noi vom avea o bucurie nespus de mare în conștientizarea că dragostea lui Dumnezeu nu se poate odihni înainte să nu ne fi adus și pe noi în propria fericire. Atunci vom avea

convingerea deplină și sigură, că noi nu putem găsi altundeva odihnă. Există realmente înviorări pe cale, însă începând din momentul în care noi ne odihnim în ele, ele devin pentru noi așa cum au devenit prepelițele pentru copiii lui Israel, otravă (Numeri 11).

De îndată ce sufletul pierde conștientizarea că el se odihnește în Dumnezeu, atunci ochii se îndreaptă imediat spre cele trecătoare; vom începe atunci să căutăm aici o odihnă, și drept urmare vom umbla încoace și încolo neliniștiți și nemulțumiți. În momentul în care găsim ceva în care încercăm să ne odihnim, găsim în realitate numai o sursă de durere și de luptă, o sursă de neliniște și întristare pentru inimă. Dumnezeu ne iubește prea mult, ca să ne lase să ne odihnim pe pământ. Este și bucuria ta, iubite cititor, să nu-ți cauți odihna niciunde în altă parte, decât numai în odihna Sa?

În ce constă taina nemulțumirii și neliniștii multor credincioși? – În căutarea odihnii pe pământ. Și de aceea Dumnezeu este obligat să educe aceste suflete și să le instruiască; să permită ca prin împrejurări diferite să se descopere poziția adevărată a inimii lor prin încercarea celor spre care voința sau înclinația sunt îndreptate. Împrejurările nu ne vor neliniști, dacă ele nu ar găsi ceva în noi care este împotriva lui Dumnezeu; ele ar trece pe lângă noi ca vântul. Dumnezeu întâmpină ceea ce este în noi care deranjează părtășia cu El, și ne determină să ne căutăm odihna numai în El. Instruirea din partea Lui este exercițiul permanent și neobosit al dragostei, care nu se poate odihni înainte ca noi să fi intrat în odihna Lui. Dacă El deranjează odihna noastră pe pământ, aceasta are loc numai pentru ca noi să venim în odihna Lui și să o posedăm, ceea ce corespunde nu voinței noastre, ci voinței Lui. Însă El vrea ca noi să ne odihnim în odihna Lui, „Pentru că cine a intrat în odihna Lui, acela s-a și odihnit de lucrările lui, ca Dumnezeu de ale Sale” (Evrei 4.10). Aici nu este vorba de justificare sau de odihna conștiinței ca înaintea unui judecător, care este deplin satisfăcut: „Pentru că, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți dreți” (Romani 5.19). Și iarăși: „Printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). Credinciosul s-a despărțit deja total de propriile sale lucrări ca atare. El are pace prin sângele lui Hristos.

Aici este vorba exclusiv de aceia care au fost îndreptățiți, de aceia pe care Dumnezeu i-a luat în familia Sa, pe care El îi educă, ca să-i introducă în propria Lui fericire și odihnă. Dacă eu ca tată mă bucur de ceva, atunci este imposibil, dacă eu iubesc pe copilul meu, să nu-i doresc să se bucure cu mine. Și dacă noi, care suntem răi, facem așa, cu cât mai mult va face așa Tatăl nostru ceresc. Ceea ce dorește Dumnezeu pentru noi, așa cum am văzut (și Îi face bucurie să acționeze în felul acesta), este să ne lase să avem parte de bucuria de toate câte Se bucură El Însuși. El ne-a făcut părtași naturii divine, pentru ca noi s-o savurăm. Evreii erau permanent expuși pericolului să caute aici o odihnă de scurtă durată și să nu trăiască o viață de credință. Subiectul mare, care îl preocupă pe apostol, este că Dumnezeu nu Își are odihna aici. Atâta timp cât este prezent ceva care deranjează fericirea dragostei Lui, El nu Se poate odihni, și aceasta este dovedit printr-o mulțime de mărturii (vezi Evrei 4.3-8).

Apostolul se așează pe sine însuși în aceeași poziție cu aceia cărora le scrie, când spune: „Pentru că noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă.” Nu era necesar să li se dovedească, la fel cum și pentru noi nu este necesar să ni se dovedească, că ei nu au intrat în odihnă. Ei erau expuși unei lupte mari de suferințe; erau expuși ca privesc prin insulte și necazuri și au

devenit părtași acelor care se aflau în aceste împrejurări (Evrei 10.32,33). Ei erau încă în astfel de împrejurări, în care trebuia să li se spună: „Pentru că aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să primiți promisiunea” (Evrei 10.36). Îndemnurile „să ne temem” (Evrei 4.1) și „să ne străduim” (Evrei 4.11) sunt realmente de neunit cu starea de odihnă.

Pare să fie grav, când într-un moment ni se prezintă asigurările cele mai cordiale ale dragostei și credincioșiei lui Dumnezeu, și în momentul următor ni se spune: „Să ne temem ca nu cumva cineva să pară că a rămas în urmă!” (Evrei 4.1). Însă niciodată Dumnezeu nu încetează să ne atenționeze în felul acesta, ca să simțim responsabilitatea noastră față de El, în timp ce noi suntem pe calea spre odihnă. Dacă ar fi fost vorba de îndreptățire, atunci El ar fi trebuit să le spună: „Nu vă temeți și nu faceți nimic! Căci Hristos a făcut totul pentru voi!”, și: „Însă celui care lucrează, plata nu i se socotește după har, cu după datorie” (Romani 4.4).

Această „temere” și această „străduire” începe atunci când problema îndreptățirii a fost clarificată, și anume rezolvată pentru totdeauna. Acest principiu binecuvântat ne revelează că noi acum „avem a face cu Dumnezeu”. Dacă avem deplină încredere în dragostea lui Dumnezeu, dacă prețuim mult odihna Lui, atunci ne vom teme de toate, nu numai de ispitele și cursele de pe cărare, ci și de orice lucrare a cărnii – tot ce vrea să se interpună între Dumnezeu și noi. Binecuvântările rămân asigurate până la sfârșit – „păstrate”, așa cum este scris, „în ceruri pentru noi”; însă conștiința vorbește așa: Cum aș putea să fac un rău așa de mare, cum aș putea să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu! Este prin credință, că noi suntem păziți prin puterea lui Dumnezeu spre mântuirea care este gata să fie arătată în timpul din urmă (1. Petru 1.5). Credința realizează prezența lui Dumnezeu; de aceea este și o teamă sfântă – noi petrecem timpul pribegiei noastre în teamă.

Pavel scrie credincioșilor din Filipi: „Fraților, eu însumi nu consider că l-am apucat; dar una fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării spre în sus al lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3.13,14), și iarăși: „dacă voi ajunge cumva la învierea dintre morți” (Filipeni 3.11). De ce el nu vede certitudinea sfârșitului? Deoarece el vede atât drumul cât și sfârșitul și greutatea drumului. Pavel se teme de tot ce ar putea să-l rețină în alergarea lui și ar putea să-l abată pentru o clipă de pe cale (carnea umblă întotdeauna pe căi lăturalnice, dacă primește permisiunea); și el adaugă: „Fiți împreună-imitatori ai mei, fraților, și ațintiți-vă privirea la cei care umblă așa cum ne aveți model pe noi; (pentru că mulți, despre care v-am spus deseori și spun și acum plângând, umblă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos, al căror sfârșit este pieirea, al căror Dumnezeu este pântecul, și gloria le este în rușinea lor, care gândesc cele pământești)” (Filipeni 3.17-19).

Acolo unde este această teamă sfântă cunoaștem sfârșitul drumului, deoarece este prezentă făgăduința odihnei lui Dumnezeu; însă noi ne străduim „să intrăm în odihna aceea, pentru ca nimeni să nu cadă după același exemplu de neascultare” (Evrei 4.11). Harul va împiedica un astfel de rezultat; însă carnea va conduce permanent la aceasta, și de aceea cel care mărturisește numai și nu este înnoit nu poate produce altceva decât rezultatul voinței omenești. Ca să spun așa, omul natural nu are nici o teamă de satan, însă el are, dacă nu este cu totul împietrit, frică mare de Dumnezeu. Sfântul lui Dumnezeu nu are nici o frică (teamă) de

Dumnezeu, în timp ce el are teamă mare de satan. Domnul Isus spune despre oile Sale: „Dar pe un străin nicidecum nu-l vor urma, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor” (Ioan 10.5). Ele au neîncredere față de toți, însă ele cunosc glasul Păstorului lor (Ioan 10.27). În mod deosebit ele se tem de lup, deoarece acesta cunoaște slăbiciunile lor. Dacă cineva spune: „Rezultatul este sigur, niciodată nu va fi greșit”, atunci oaia ar recunoaște că acesta nu este glasul adevăratului Păstor. Este necesar să fim vigilenți față de orice lucru care ar putea să ne întunece ochii față de slava cerească sau care ar vrea să ne împiedice să ne aflăm numai în Dumnezeu, oricât de frumos ar părea să fim vigilenți față de orice înclinație care vrea să ne atragă pe o cale greșită. Când ochiul este simplu, tot trupul este lumină; și atunci orice rău este descoperit și ochiul este îndreptat numai către Dumnezeu. Nu este nimic nesigur în dragostea lui Dumnezeu; dar este sigur că ne aflăm într-o pustietate, unde trebuie să ne „temem” și să „ne străduim”.

Sfinții știu că acesta este „un ținut sec și uscat, fără apă”; dar ei umblă în el în prezența lui Dumnezeu, și sufletul lor se satură ca într-un ținut bogat și roditor, și ei beau din râul bucuriei Sale. Eliberarea din Egipt conduce în pustie. Dacă în aceasta nu-L avem pe Dumnezeu, atunci nu avem nimic. Nu este absolut nimic în lumea aceasta largă, care ar putea înviora pe omul nou, la fel cum în cer nu este nimic care ar putea satura pe omul vechi. Dacă am pierde din vedere ochii și mâna lui Dumnezeu, atunci nu am avea nimic altceva decât numai nebunia proprie și pustiul cu nisip din jurul nostru. Dacă s-ar spune unui sfânt: „Odihna de la sfârșit este prețioasă”, el ar replica: „Nu este destul pentru mine să știu aceasta; eu umblu acum cu Dumnezeu; eu mă odihnesc acum în El; eu Îl cunosc acum; eu savurez acum prezența Sa; nu pot fi mulțumit să nu-L am pe Dumnezeu ca parte a mea actuală, și mă tem foarte mult de tot ce s-ar putea interpune între El și mine.” În timp ce ochiul este îndreptat spre Dumnezeu și sufletul se odihnește în El, pentru noi sunt prețioase și căile, și nu numai sfârșitul, și ele devin canale de părtășie cu Dumnezeu. Totul din jurul nostru dovedește că odihna noastră nu se găsește pe pământ. Să ai teamă, deoarece noi suntem în pustie cu o inimă înclinată să se abată de la Dumnezeu, nu este odihnă. Să fi în luptă împotriva lui satan, nu este odihnă. Să lucrezi, nu este odihnă. „Rămâne deci o odihnă de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu.”

Preocuparea în cercetarea bogățiilor lui Hristos Isus menține sufletul nostru atent în El și face toate celelalte să fie deșertăciune pentru noi. Numai atunci când inima noastră este orientată spre Hristos suntem capabili să ne împotrivim ispitei. Nu gândirea la ceea ce suntem ispitiți, nu înțelegerea cu care noi știm să prezentăm aceasta, nici efortul propriu în împotrivire, nu ne dau putere de împotrivire la ispite. Privilegiul nostru este să fim preocupați cu Hristos, și aceasta ne dă biruința. Libertatea noastră merge mai departe; este o libertate de a sluji lui Dumnezeu fără să fi supus obstacolului cărnii și păcatului. Eu nu am nevoie de libertatea cărnii; însă am nevoie de libertatea omului nou, și aceasta este să fac voia Tatălui meu. Dacă ceva ar fi putut lua libertatea Domnului Isus, atunci când El a fost pe pământ, (ceea ce fără îndoială era imposibil), aceasta L-ar fi împiedicat să facă voia Tatălui Său.

S-ar putea să nu pară a fi un privilegiu, dacă se spune, „să ne temem” și „să ne străduim”; însă este cu adevărat așa. Și deoarece noi greșim deseori în privința aceasta, este un privilegiu binecuvântat să știm că Dumnezeu ne cercetează inima și ne conștientizează că „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face”. Dacă noi nu ne judecăm singuri, atunci El ne va judeca: „Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de

Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea” (1. Corinteni 11.32).

Nu este o mângâiere a sufletului, dacă noi iubim cu adevărat sfințenia, să știm că Dumnezeu este preocupat să curețe casa, ca să nu rămână nici cel mai neînsemnat lucru care ar întrista ochiul Său și ne-ar putea împiedica pe noi să umblăm în lumina Lui? Harul este acela care îi provocă pe sfinți să spună: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Și vezi dacă este în mine vreo cale a întristării și condu-mă pe calea eternă.” Ce nădejde profundă și ce încredere intimă! Dumnezeu ne cercetează, și anume prin lumina Cuvântului Său. El ne arată răul prin Cuvânt. În felul acesta folosește Duhul Sfânt Cuvântul: „Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4.12). Noi suntem aduși în prezența lui Dumnezeu; El ne vorbește. El cercetează inima mea sub mărturiile cele mai plăcute ale harului Său. Și când El îmi descopere răul, anunță El atunci judecata, ca și cum mi-ar socoti păcatul? Nu! El spune: Aici este ceva care nu este în armonie cu dragostea Mea, ceva, care nu satisface dragostea Mea.

Dacă am neglijat să ne judecăm singuri prin Cuvântul lui Dumnezeu, atunci cu atât mai mult este necesară o măsură de educare pe calea noastră; rămâne însă permanent mângâietor faptul că noi „avem a face cu Dumnezeu”. Dacă de exemplu am căutat odihnă pe pământ și în cele din urmă ne-am stabilit undeva și ne-am găsit o patrie în sălbăticie, atunci Dumnezeu începe să lucreze, și El lucrează împotriva noastră. S-ar putea chiar ca El să considere necesar să ne lase pentru un timp să ne descurcăm singuri, pentru ca conștiința noastră să se trezească printr-un imbold. Și dacă sunt împrejurări care neliniștesc inima noastră și ne pun în derută, atunci să spunem: Este „Dumnezeul, cu care noi avem a face”. De îndată ce inima este adusă la cercetare în prezența lui Dumnezeu, totul este pregătit ca ea să fie adusă la supunere. Sufletul se găsește în părtășie cu El în mijlocul împrejurărilor; totul este pace. Să fi cercetat și încercat, aceasta nu este odihnă. Pe pământ nu vom găsi odihna lui Dumnezeu. Sfințenia Lui nu ne va lăsa să ne odihnim acolo unde este păcat, și dragostea Lui nu ne va lăsa să ne odihnim acolo unde sunt suferințe. Acolo, în odihna lui Dumnezeu, nu este nici păcat și nici suferință și nici durere. El Însuși va fi acolo, și noi ne vom odihni în El. Cu cât avem mai mult parte de mângâierea lui Dumnezeu, cu cât savurăm mai mult bucuria Lui în plinătatea dragostei Sale, cu atât mai puțin vom simți împrejurările actuale. Dacă cunoaștem intențiile Lui cu noi, atunci vom spune: Să ne disciplineze, să ne curețe, cum vrea El, numai să avem părtășie deplină cu dragostea Lui.

Să nu fim mulțumiți, dragi cititori, cu o parte mai mică de binecuvântare – o măsură redusă aduce cu sine o savurare redusă; să ne grăbim să înaintăm, să avem ochii îndreptați în sus, prin puterea Duhului Sfânt să practicăm ceea ce avem în Isus.

Tradus de la: [Wo suchen wir unser Glück?](#)

Titlul original: „Gottes Ruhe, der Heiligen Ruhe“
din *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 4, 1856, pag. 73–80
Titlul original în engleză: „God's Rest, the Saint's Rest“
din *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 16, pag. 115–123.

Traducere: Ion Simionescu